

Poslední interview s Adamem Susbem

Ljuben Dilov

Poslední interview s Adamem Susbem

Ljuben Dilov

Ľidová knihovna

2017

Právě uplynulý Rok mužů přivedl na scénu historie nové jméno – ADAM SUSBE. Popularitu získal nejprve filmovým traktátem Co jsem já – co je ona a potom i svými propagandistickými cestami, jež nečekaně posílily jinak velmi anemické hnutí za emancipaci mužů. Naše redaktorka SAZI WAGOVÁ měla šťastný nápad, totiž doprovázet ho při jeho cestě, a ještě šťastnější možnost být posledním člověkem, který s ním mluvil. Jak jsme oznámili v našem ranním vydání, včera večer byl Adam Susbe zastřelen svým jmenovcem, studentem filozofie Adamem Susbem. Ve svých prvních výpovědích vrah prohlásil, že zavražděný svými pokusy vrátit muže k onomu protipřírodnímu způsobu života, jenž byl běžný před tisíci lety, hanobil jeho jméno a čest celého pohlaví.

SAZI WAGOVÁ: Domníváte se, že Rok mužů byl pro společnost užitečný?

ADAM SUSBE: Když Rada planety, v níž je 85 % žen, vyhlásila rok 2980 za Rok mužů, reagovala tím pouze na probíhající boj za práva mužů. Podle mého názoru však motivy nebyly ani příliš chytré, ani příliš humaní. Rada planety dala tímto způsobem nespokojeným mužům ochutnat sladkokyselý bonbónek a doufala, že ve společnosti konečně nastane klid. Ale přece jen byl tento rok užitečný. Ve dvou směrech. Za prvé: vyhlášení Roku mužů je oficiálním přiznáním, že mužský problém existuje. Těžkosti mužů spočívaly doposud v tom, že jejich nerovnoprávnost nebyla nikdy oficiálně uznávána, nikdy se o ní veřejně nemluvalo, a většina mužů proto tupě tonula v útlaku a jejich vzpoura zůstávala individuální, neusměrněná a masově v nich vyvolávala neurózy. Za druhé: ve většině oblastí mateřské planety byl Rok mužů slaven s obludným cynismem. Nebyl to Rok mužů, ale olympiáda posměšků a vtípů na adresu mužů. Ženy toho roku výborně využily, aby se vybouřily a pobavily. To je tedy jeho hlavní přínos.

SAZI WAGOVÁ: Vy ale umíte ironizovat! Zřejmě jste i osobně dotčen. Během roku se sdělovací prostředky často zabývaly vaší osobou a musím přiznat, že nepříliš laskavým způsobem.

ADAM SUSBE: Neustále po mně plivaly a špinily mě. To mě nepřekvapuje, ale přesto ve mně vzbuzuje hořkost. Čekal jsem, že aspoň serióznější sdělovací prostředky se nebudou vrhat na mou osobu. Analogicky podle psychopat mě nazývaly emancipat, líčily mě jako frigidního, ošklivého, hysterického a zfrustrovaného křiklouna. A z této podoby udělaly klišé pro každého, kdo se rozhodl organizovaně bojovat za práva mužů. Začalo to hned po promítnutí filmu Co jsem já – co je ona. Tehdy jsem si říkal: copak je možné psát a mluvit o mně s takovým cynismem? Cítil jsem to jako znásilňování, někdy jsem křičel bolestí, dupal po novinách, a dokonce jsem

rozbil obrazovku svého holovizoru. Pak jsem si uvědomil, že to zřejmě jinak nejde, když téměř všechny sdělovací prostředky jsou v rukou žen. Ale i tato jejich reakce je jen jedna stránka mé situace. Druhou stránkou jsou tisíce dopisů, které dostávám od oněch mužů, kteří prostřednictvím mého filmu a mých knih se mnou navázali vnitřní kontakt plný sympatií. Někdy mi na ulici neznámí muži tajně tisknou ruku a s nadějí a plachou vírou mi šeptají: „Jen tak dál!“ A to mi tisíckrát vynahrazuje všechny vaše nadávky.

SAZI WAGOVÁ: Sdělovací prostředky odrážely v tomto smyslu nejen vaši činnost, vždyť i na samotné hnutí za práva mužů se pohlíželo jako na směšné sdružení podivínů. Nevyplývá to i z toho, že neumíte správně bojovat za svou věc?

ADAM SUSBE: Ne, přece jsem vám to řekl. Tento způsob pojetí je sdělovacím prostředkům vlastní. V naší prý demokratické společnosti se muži novináři, kteří mohou ovlivňovat veřejné mínění, dají spočítat na prstech. Sdělovací prostředky, stejně jako většina řídicích institucí, jsou v rukou žen, a každá žena, ať je sebevzdělanější a sebetolerantnější, je v koutku duše diktátorka. Je přirozené, že když jde o věci, které by mohly otrástit základy našeho naleštěného a pocukrovaného matriarchátu, reagují právě tímto způsobem.

Uznávám, že mnoho mužů, kteří se tou či onou formou připojují k našemu hnutí, dává bohužel záminku k takovému lehkomyšlnému a povrchnímu vztahu. Stále ještě si neuvědomují skutečnou podstatu boje za svá práva, nejsou schopni osvojit si jeho filozofii. Jejich protest je spíše sobecký, anarchistický, zaměřený proti jednomu tyranovi – ženě, kterou mají doma, a ne proti matriarchátu jako takovému. Když se zapojují do boje, ještě před sebou nevidí jako svého nepřítele systém, nýbrž vlastní ženu. Jí se chtějí pomstít. Z některých to skutečně dělá křiklouny a zfrustrované hysteriky. Proto má naše hnutí prozatím především osvětový charakter. A co se nám při tom podaří od společnosti vydobýt, připraví cestu našim budoucím vítězstvím. Rok mužů byl první z nich.

SAZI WAGOVÁ: Co vás nejvíce tíží, co chcete nejdříve změnit na dnešním postavení mužů?

ADAM SUSBE: Pokud se budete snažit být aspoň trošinku nezaulatá, přijdete na to sama. Vezměte nejdříve všeobecně panující názory, které bohužel stále ještě zastává i většina mužů. Existuje domněnka, že příroda předurčila muže ke dvěma věcem: aby plodil děti a chodil na lov. V prvotním matriarchátu, pokud věříme vědě, tomu tak skutečně bylo. Muž chodil na lov a žena řídila život v jeskyni i život kmene. Ale jaká je situace dnes, v roce 2980? Kdy se do nás od dětství stále ještě vtlučká, že my, muži, máme prý zůstat věrni svému poslání? Ženy opět ovlivňují soužití mezi lidmi a řídí rozdělování hmotných statků; připouštím, že ho neřídí hůř, než

bychom ho řídili my, ale co zůstává nám? Hmotné statky jsou vyráběny automaty, roboti chodí nakupovat, roboti doma uklízejí, roboti krmí a vychovávají děti, které ve většině případů nejsou ani fakticky naše. Protože systém umělého oplodňování a kontrolované populace učinil pojem „otec“ směšným. Muž se stal primitivním nástrojem pro pobavení ženy – v rodinné ložnici (kde ho však nezřídka také zastupuje neúnavný a všudepřítomný robot) a na stadiónech, kam ho pouštějí, aby dokazoval své mužné kvality v boji s umělými medvědy a tygry nebo střílel z luku po automatických zajících. V nejlepším případě s nimi ženy, vedeny svým atavistickým mateřským pudem, jednají jako s malými dětmi, které je třeba věčně napomínat a poučovat.

Podívejte se ještě jednou na vaše milované sdělovací prostředky! Pro ně není muž nic víc než závodník v nějaké disciplíně, kterou si ženy oblíbily, nebo fotomodel. V každém filmu, v každé revui je muž předváděn jako určité množství kilogramů masa s určitými proporcemi. To už nemá nic společného s kultem krásy těla, to je čistá pornografie. Proč například každá reklama na novou značku šampónu musí být doprovázena mužem, a to nutně nahým? Pravda, muž je krásnější než žena, ale takový přístup zraňuje naši důstojnost.

Pohledte do úřadů! Žádný trochu slušně fyzicky stavěný muž nemůže sehnat odpovídající práci, aniž dal císaři, co jest císařovo. Promiňte mi ten starodávný obrat. Chci říct, že bez své vedoucí to nikam nedotáhne. Tak je muž korumpován jako úředník. Úřady a instituce jsou plné mužů, kteří celé dny pijí kávu, vykládají si klepy o módě a sportu a hnijí v byrokratické letargii proto, že každého z nich tam drží nějaká žena.

SAZI WAGOVÁ: Používáte silná slova, ale pokud je mi známo, prozatím je mezi muži stále ještě tisíckrát víc vašich odpůrců než vašich přívrženců.

ADAM SUSBE: Máte pravdu. Ale nesmíte zapomínat na historický vývoj. Osm set let matriarchátu se z jejich ubohých mozků jen tak lehko nevymýtlí. A kromě toho pro konformisty a pro ty pohodlné má i otroctví své přednosti. K mým protivníkům patří na prvním místě ti od přírody zmatení nebo ženami zdemoralizovaní muži – a není jich málo – jejichž tajným snem je být ženou, žít jako žena a tímto způsobem se dostat k vládoucí špičce. Další, také značně široké vrstvy mužů, se ještě nemohou vymanit ze své politické apa...

SAZI WAGOVÁ: Na tomto místě byl rozhovor navždy přerušen nehluchým bleskem laserového výstřelu, jímž neobyčejně krásný a mužný student filozofie Adam Susbe (23 let, 188 cm, světlovlasý, černooký, objem hrudníku 163 cm, boků 95 cm, pasu 82 cm), výborný lovec, vysokoškolský přeborník v boji se lvy a šampión kontinentu ve střelbě liánovým prakem, skolil vůdce emancipatů. Podrobnosti o vraždě jsme přinesli v ranním vy-

dání.

POZNÁMKA SLUŽBUKONAJÍCÍ REDAKTORKY

Číslo bylo již vysázeno a ofotografováno, když jsme dostali zprávu, že zavražděný nejenže nebyl opravdový muž, ale ani člověk. Expertizou bylo zjištěno, že je to psychorobot A. S. první hvězdné třídy, který za nejasných okolností zmizel před pěti lety z kolonie na Plutu. Poškozený psychorobot, jenž dezertoval od svých povinností při dobývání kosmického prostoru, se tajně vrátil, aby znepokojoval mateřskou planetu. Již probíhá i prověrka dalších aktivistů hnutí za práva mužů, nejsou-li to také psychoroboti, kteří zločinně překročili čtvrtý zákon robotů, jenž zní, že robot je vždy a všude povinen legitimovat se jako robot. Další podrobnosti se dozvíte v ranním vydání. Prozatím redakce vyzývá čtenáře, aby se připojili k spravedlivé výzvě: SVOBODU PRO ČLOVĚKA ADAMA SUSBEHO!

PUBLIC DOMAIN

Ljuben Dilov: **Poslední interview s Adamem Susbem**

Vydání: 1.

Grafická úprava: Patrik VLK, 2017

Původní vydání: Ještě jednou o delfínech, 1980

Z bulharštiny přeložila: Ludmila NOVÁKOVÁ, 1980